

Beste Gioya, Ivo en Jenny

Ik schrijf deze brief omdat ik mijn verdriet met dat van jullie wil delen. Voor mijn gevoel kan ik dit het beste verwoorden door het op te schrijven.

Het was zondag 17 mei. Ik stond terwijl het zonnetje scheen te tennissen. Tijdens de terugreis naar huis ontzettend veel lol gehad. Thuis aangekomen stond een huilende moeder op me te wachten. Ik wist niet wat er aan de hand was. Ze vertelde me hetgeen wat er gebeurd was. Vol ongeloof barstte ik in tranen uit. Hoe is dit mogelijk? Waarom? Waarom iemand die altijd het beste voor had met iedereen? Zijn leven bestond uit vier dingen. Wielrennen, Jenny en Gioya en Ivo.

In de tijd dat ik regelmatig bij jullie over de vloer kwam, stond hij altijd klaar voor een praatje. Hij zal mijn herinnering ingaan als een man met een groot hart.

Hieronder een gedichtje dat ik geschreven heb, naar aanleiding van dit onvergetelijke nieuws.

Niemand

Niemand zal deze dagen vergeten
Zo maar ineens
Niemand zal weten hoeveel verdriet jullie nu hebben
Nooit hebben jullie in zo'n moeilijke situatie gezeten.

Niemand vergeet wat voor man Piet is geweest
Sociaal, vriendelijk, liefdevol en warm
Niemand die geen verdriet zal hebben
Maar jullie zullen hem gaan missen, het allermeest

Niemand die dit ooit zal kunnen snappen
Waarom?
Niemand die jullie dit ooit kan uitleggen
Was er maar iemand die jullie dit kon verklappen

Iedereen leeft enorm met jullie mee
Veel sterkte met dit verlies
Iedereen wil helpen, we slepen jullie hier doorheen
En denk eraan, jullie zijn nooit alleen!

Afscheid van iets dierbaars, is de geboorte van een geweldige herinnering.